

Hogy bánt Jézus a nehéz emberekkel?

A Szentírás mutat pár módszert, hogyan kezelte Jézus a problémás embereket.

1. Jézus kérdéseket tesz fel.

Lukács evangéliumának tizenkettedik fejezetében Jézust arra kérik, rendezzen el egy családi vizsálty, és ezt válaszolja: „Ember! Ki tett engem bíróvá vagy végrehajtóvá közöttetek?” (Lk 12,14)

Érdekes megfigyelni, hogy milyen sokat kérdez Jézus. Ezek néha költői kérdések, néha provokatívák, máskor mintha egyszerűen visszajelzést kérne. Mindenesetre a kérdés föltevésével jelzi, hogy nyitott a másik ember felé.

Különös tény, de tény: mi, emberek, nem kérdezők sokat. Inkább feltételezünk, nagyképűsködünk („arcoskodunk”), kiselőadást tartunk, megjegyzést teszünk, közbevágunk, megítélünk. De meglehetősen ritkán vesszük a fáradságot, hogy kérdéseket tegyünk föl a másoknak.

Azt gondolom, azzal, hogy sokszor kérdezett, Jézus a jó kommunikációra is mintát adott. Aki jól kommunikál, az törődik annyira a másikkal, hogy kapcsolatba lépjen vele, hogy kérdezze. Még akkor is, sőt, talán éppen akkor, ha nehéz a másikkal.

2. Jézus soha nem hagyta, hogy sarokba szorítsák.

Lukács evangéliuma hatodik fejezetében olvashatjuk, hogy Jézus a tanítványaival járt valahol szombaton, és egyszer csak a semmiből felbukkant néhány farizeus, és megvádolták őket, hogy megszegték a szombatot, mert gabonaszemeket szedtek. Jézus nem idegesíti fel magát. Ő soha nem rémült meg, amikor mások „csőbe akarták húzni” vagy rosszat gondoltak róla, mert az, hogy mások mit gondolnak róla, nem állt az érdeklődése középpontjában.

Időnként sarokba szorítanak minket mások a feltételezéseikkel és ítéleteikkel, és gondolkodóba esünk, vajon nem látnak-e objektívabban minket, mint mi látjuk magunkat. Nem könnyű helyzet, amikor azt érezzük, hogy félreértenek minket vagy nem szánnak időt arra, hogy megismerjenek minket, mielőtt ítéletet alkotnának. De, Jézushoz hasonlóan, nem kell behatárolva éreznünk magunkat mások projekciói (kivetítései) által. Az identitásunk Istenben lakozik, nem azokban az elképzelésekben, amit mások próbálnak ránk erőltetni.

3. Jézus tudta, mit kell figyelmen kívül hagyni.

Emlékeztek arra, mikor Jézus rendre utasítja szülővárosának, Názáretnek a lakóit? Annyira felhergelik magukat rajta, hogy le akarják dobni egy szikláról. Mikor Jézus látta, hogy nem lehet szót érteni velük, nem törődött a dühükkel, „áthaladt köztük, és eltávozott” (Lk 4,30).

A nehéz emberek időnként jeleneteket rendeznek, toporzékolnak, durván beszélnek velünk vagy gyalázkodnak (ez különösen gyakran fordul elő az interneten). Ez a jel, a végszó arra, hogy kilépünk a helyzetből, és elsétáljunk. Jézus tudta, hogyan kell megakadályozni, hogy felmenjen a vérnyomása, és hogyan kell tekintetét a célra szegezni. Természetesen ha szükséges, hogy asszertívan (önérvényesítéssel) lépünk fel, később szóba jöhet egy személyes beszélgetés.

4. Jézus soha nem viselkedik védekezően.

Márk evangéliumának tizedik fejezetében Jakab és János azt mondják Jézusnak: „Mester! Azt szeretnénk, hogy amit kérünk, tedd meg nekünk.” Hoppá. Beszéljünk a határok áthágásáról? Jézus viszont nem kapcsolatfüggő, úgyhogy nem lehet sarokba szorítani a figyelemért való könyörgéssel vagy a határok áthágásával. Tudja, mikor kell nemet mondani, és mikor igent, és nem törik össze, ha nem tud mások kedvében járni.

Néha a körülöttünk élők többet követelnek tőlünk, mint amit adni tudunk. Esetleg megpróbálnak lelkipurdalást támasztani bennünk, hogy befolyásolni tudjanak. Mielőtt magunkhoz térnénk, máris azon kapjuk magunkat, hogy kezünk-lábunk törjük igyekezetünkben, hogy kedvében járjunk egy figyelmet kierőszakoló vagy agresszív embernek (akinek egyébként nem is nagyon lehet a kedvében járni). Jézus azonban nem akart mindenáron mások kedvében járni. Nem akarta megvédeni magát másoktól – Isten akarata elég biztonságot adott neki.

5. Jézus rugalmas.

Máté evangéliumának tizenötödik fejezetében a kánaáni asszony azt kéri, Jézus gyógyítsa meg a lányát. Jézus nemet mond. Majd megindítja őt az asszony hittel teli válasza, és mégis meggyógyítja a lányt. Jézus nyitott szívvel közeledik másokhoz. Még ha vannak is előzetes elképzelései, engedi, hogy a Lélek valami másra indítsa.

Amikor egy nehéz ember közelít felénk, már előre azt gondoljuk: „Remek, már megint ugyanaz... Ezt már ismerjük...” Jézus azonban nyitottan fogadott mindenkit. Soha nem tudhatod előre. Lehet, hogy a Szentlélek arra indít téged vagy a másikat, akit úgy általában nehezen kezelsz, hogy ezúttal teljesen máshogy viselkedjen. Ha bezáruk mások előtt, bezáruk a Lélek előtt is, aki bennünk és a másokban is munkálkodik.

Forrás: Aleteia.org

Fotó: Pexels.com